

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев2 1478/07
17.04.2008. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Надежде Радевић, Звездане Лутовац, Биљане Драгојевић и Јасминке Станојевић, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА, кога заступа АБ, адв., против туженог "ББ", кога заступа БА, запослен код туженог, ради поништаја решења, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Окружног суда у Зајечару Гж.бр.331/07 од 26.6.2007. године у седници одржаној 17.4.2008. године, донео је

ПРЕСУДУ

Ревизија тужиоца изјављена против пресуде Окружног суда у Зајечару Гж.бр.331/07 од 26.6.2007. године одбија се као неоснована.

Образложење

Пресудом Општинског суда у Књажевцу П.1.бр.502/06 од 15.8.2006. године одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се поништи решење туженог бр.355/1 од 3.4.2006. године којим је тужиоцу отказан уговор о раду, и одлучено да свака страна сноси своје трошкове.

Пресудом Окружног суда у Зајечару Гж.бр.331/07 од 26.6.2007. године одбијена је жалба тужиоца као неоснована, а првостепена пресуда је потврђена.

Против правноснажне другостепене пресуде тужилац је изјавио благовремену и дозвољену ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и због погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао правилност побијане пресуде на основу чл.399. ЗПП и утврдио да је ревизија неоснована.

У спроведеном поступку нема битне повреде одредаба парничног поступка из чл.361. ст.2. тач.9. ЗПП, на коју Врховни суд Србије пази по службеној дужности.

Тужилац у ревизији није прецизирао које повреде поступка су конкретно учињене. Наводи ревидента да је првостепени суд одбио да изведе доказе које је он предложио, не указују на постојање неке од битних повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. ЗПП, нити битне повреде одредаба парничног поступка из члана 361. став 1. ЗПП учињене у поступку пред другостепеним судом, јер суд, према члану 221. став 2. ЗПП, сам одлучује које ће доказе извести ради утврђивања битних чињеница.

Према стању у списима, решењем туженог бр.355/01 од 3.4.2006. године тужиоцу је отказан уговор о раду – уговор о уређивању међусобних права, обавеза и одговорности бр.784-05 од 1.8.2005.. године, закључно са 6.4.2006. године, на основу чл.179. ст.1. тач. 2. и 3. Закона о раду, због повреде радне обавезе из чл.106. ст.1. тач.12. Правилника о раду и чл.19. ст.1. тач.12. Уговора о правима, обавезама и одговорностима учињене 23.2.2006. године и због повреде радне обавезе из чл.15. ст.1. тач.1., 2. и 2. Закона о раду учињене 1.3.2006. године. Тужиоцу је стављено на терет да је 23.2.2006. године занемарио извршење радне дужности и обавезе и вршио верске обраде у производној хали у ВВ, ометајући притом остале запослене у раду и доводећи себе и друге у индиректну опасност од повређивања, а да је 1.3.2006. године одбио да обавља послове радног места на којем је распоређен.

Испитујући законитост оспореног решења, првостепени суд је утврдио да тужилац 23.2.2006. године није вршио верске обреде у производној хали туженог, али је реметио радну дисциплину јер је палио свећу, која је горела од 10 до 14 часова на његовом радном столу у производној хали, док је 1.3.2006. године одбио да обавља послове свог радног места.

На основу таквог чињеничног стања нижестепени судови су закључили да је оспорено решење правилно и у складу са одредбама чл.179. тач.3. Закона о раду, те да је због тога тужбени захтев неоснован.

Врховни суд налази да је становиште нижестепених судова правилно.

Одредбом чл.106. ст.1. тач. 12. тужениковог Правилника о раду прописано је да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду када запослени својом кривицом учини следећу повреду радне обавезе: ометање једног или више запослених у процесу рада којим се изричито отежава извршење радних обавеза. Идентична повреда радне обавезе прописана је у чл.19. ст.1. тач.12. Уговора о правима, обавезама и одговорностима који је закључен између странака.

Према чл.15. тач.1. и 2. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр.24/05 и 61/05), запослени је дужан да савесно и одговорно обавља послове на којима ради и да поштује организацију рада и пословања код послодавца, као и услове и правила послодавца у вези са испуњавањем уговорних и других обавеза из радног односа.

Према чл.179. тач.2. и 3. Закона о раду, послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако за то постоји оправдан разлог који се односи на радну способност запосленог, његово понашање и потребе послодавца и то: ако запослени својом кривицом учини повреду радне обавезе утврђене општим актом или уговором о раду и ако запослени не поштује радну дисциплину прописану актом послодавца, односно ако је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца.

Примењујући материјално право на утврђено чињенично стање, правилно су нижестепени судови закључили да тужилац није учинио повреде радне обавезе из чл.106. ст.1. тач.12. Правилника о раду и чл.19. ст.1. тач.12. Уговора о правима, обавезама и одговорностима, али да се његово понашање на радном месту 23.2.2006. године и 1.3.2006. године може сматрати таквим да не може да настави рад код послодавца, што представља оправдан разлог за отказ уговора о раду у смислу чл.179. тач.3. Закона о раду, посебно имајући у виду обавезе запосленог прописане у чл.15. истог закона.

Оспорено решење донето је у прописаном року из чл.184., у форми предвиђеној одредбом чл.185. и од стране овлашћеног лица из чл.192. Закона о раду, уз претходно достављање тужиоцу писменог упозорења у смислу чл.180. истог закона.

Стога су ревизијски наводи о погрешној примени материјалног права неосновани.

Тврдња ревидента да други запослени који су 1.3.2006. године такође одбили да раде, нису добили отказ, те да је тиме од стране послодавца према њему исказана дискриминација у смислу чл.18. и 19. Закона о раду, неоснована је. Наведеним одредбама прописана је забрана дискриминације запосленог с обзиром на неко лично својство, статус, опредељење или уверење. Постојање такве дискриминације не произилази из утврђеног чињеничног стања.

Кад наступи оправдани разлог из којег се запосленом може отказати уговор о раду у смислу чл.179. Закона о раду, дискреционо је право послодавца да одлучи хоће ли тај разлог искористити или не. У овом случају, у односу на тужиоца тужени га је искористио. Из чињенице да други запослени нису добили отказ, не произилази незаконитост оспореног решења, нити тужилац може за себе извлачити повољнији статус или оправдање за своје поступање.

Налазећи да не постоје разлози због којих је ревизија изјављена, као ни разлози на које пази по службеној дужности, Врховни суд је применом чл.405. ЗПП ревизију одбио као неосновану.

Председник већа – судија

Бранислава Апостоловић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

ВС